

DE BIOLOGIE EN SYSTEMATIEK DER NEDERLANDSCHE ZWARTE BLADLUIZEN,

door Dr. C. Franssen.

In de vierde aflevering van dit blad (1928) gaven we een beschrijving der diverse groepen van zwarte bladluizen, doch wegens gebrek aan materiaal waren we toen niet in staat de medicaginis-groep te diagnoseeren. Op Java echter, waar de vertegenwoordiger(s?) dezer groep zeer algemeen voorkomen, hadden we gelegenheid de kenmerken te bestudeeren en vast te leggen.

Uit waarnemingen, welke we in den zomer 1926 te Wageningen verrichtten, bleek, dat de medicaginis-groep eveneens in Holland voorkomt, doch niet zoo veelvuldig als in de tropen, want in Nederland is het optreden van *A. medicaginis* Koch een betrekkelijke zeldzaamheid.

Kenmerken der medicaginis-groep.

Voelsprietten kort, half zoo lang of iets langer dan de halve lichaamslengte.

Zuiger reikt tot het tweede coxenpaar.

Syphonen bijna cylindrisch, naar den top toe iets versmald, tweemaal langer dan de cauda.

Kleurkenmerken der ongevleugelde virginogeniën:

Voelsprietten geelwit, behalve de twee basale leden, het topgedeelte van het vijfde lid en het laatste lid, welke zwart gekleurd zijn.

Tarsi, ondereinden der scheenen en dijen zwart: het overige deel der pooten geel tot wit gekleurd.

Kleurkenmerken der gevleugelde virginogeniën:

Sprietten zwart, pooten geelwit, behalve de tarsi, scheenpunten en het grootste deel (ondereinde) der dijen, welke zwart gekleurd zijn.

Voor de overige kleurkenmerken verwijzen we naar de fabae-groep. (Zie blz. 60 van dezen Jaargang).

Deze groep onderscheidt zich voornamelijk hierdoor van alle andere tot nog toe beschreven groepen, doordat de volwassen luizen absoluut geen wasafscheidings hebben en glimmen. (Zie Koch: die Pflanzenläuse, Nürnberg 1857).

Nymphen en larven zijn meestal zwak „be-reift”. De eerste hebben bovendien van het 1ste tot 7de abdomensegment ter weerszijden van het lichaam een rij kleine wasstreepjes, welke optreden na de tweede vervelling en verdwijnen met de laatste vervelling.

Rinariumhaar kort, $\pm 12 \mu$.

Gemacereerde ongevleugelde virginogeniën tengevolge der sterke chitinisatie lichtbruin gekleurd.

Alle overige kenmerken der medicaginis-

groep zijn gelijk aan die der fabae-groep. (Zie blz. 60 van dezen Jaargang).

Determinatietabel der groepen van zwarte bladluizen.

- 1 a Nymphen van het tweede tot vierde stadium hebben gelocaliseerde wasafscheidings. Volwassen individuen steeds vol-maakt zonder wasafscheiding (4)
- b Nymphen nimmer gelocaliseerde wasafscheidings (2)
- 2 a Volwassen luizen heelemaal geen wasafscheidings a ceto s a e-groep.
- b Volwassen luizen het geheele lichaam met was bedekt (3)
- 3 a Syphonen ongeveer even lang als de cauda, ongevleugelde virginogeniën zwak ge-chitiniscerd. (Gemacereerde luizen niet bruin gekleurd) g e n i s t a c-groep.
- b Syphonen ongeveer even lang als de cauda. Gemacereerde ongevleugelde virginogeniën min of meer bruin gekleurd tengevolge der sterke chitinisatie v i c i a-groep.
- c Syphonen minstens tweemaal langer dan de cauda. Gemacereerde ongevleugelde virginogeniën tengevolge der sterke chitinisatie donker bruin gekleurd l a b u r n i-groep.
- 4 a Volwassen luizen glimmen nooit f a b a e-groep.
- b Volwassen luizen glimmen m e d i c a g i n i s-groep.

MEGASELIA OXYBELORUM n. sp.

von H. Schmitz S. J.

Stirn etwa so lang wie breit, möglicher Weise etwas länger als breit; schwarz, mit geringem Reflex. Feinbehaarung dicht und deutlich. Senkborsten ungleich, die obere etwa so weit wie die Präocellaren auseinandergerückt, die untere mehr haarförmig. Antialen der ersten Lateralborste etwas näher stehend als der Mittellinie. Fühler schwarz, drittes Glied von normaler Grösse. Arista fein pubescent. Taster von gewöhnlicher Form, mit kräftiger Beborstung, sehr dunkel gefärbt. — Thorax schwarz, mit etwas Reflex. Schildchen zweiborstig, das Haar vor der Borste beim Weibchen entschieden länger als gewöhnlich. Pleuren ganz schwarz, Mesopleuren unbehaart.

Abdomen schwarz, matt, auch der Bauch dunkel. Tergite ziemlich von gleicher Länge, schwach behaart. Beim Weibchen ist das dritte Tergit nach hinten etwas verjüngt, daher schwach trapezförmig, das vierte Tergit ist am Vorderrand so breit wie der Hinterrand des dritten, aber am Hinterrand deutlich schmaler als der Vorderrand des fünften Tergits (infolge der dunkeln Färbung nur an mazerierten oder aufgehellten Exemplaren gut wahrzunehmen). Hypopyg (♂) klein und unborstet,